

PATHFINDER

K LÍČOVOU DÍRKOU DO PŘÍRODY

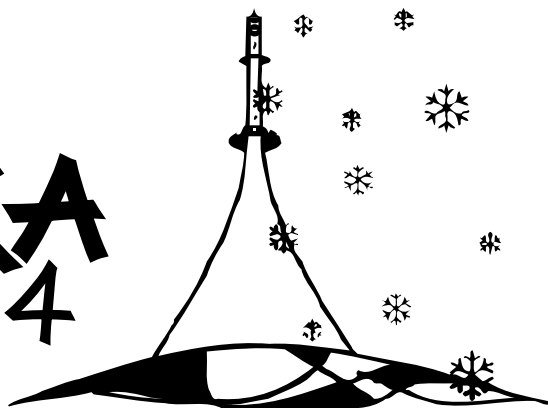
„Nazdar! Ano, ano, jsem to já, vrabčák. Možná si pomyslíte — to drzé zvíře, které jiným ujídá. Ale tak hrozné to se mnou není. A navíc, náš nebeský Otec mě stvořil dost zajímavě. Víte třeba, že moje lebka je lehčí než oči? No, ne že by to vypovídalo o nedostatečných funkcích mého mozku, to tedy ne. Já mám totiž velmi ostrý zrak. My ptáci máme až sedmkrát více zrakových buněk na jednotku plochy než vy lidé. Abyste viděli tak ostře jako například káně lesní, museli byste použít dalekohled! Je to zkrátka hotový zázrak! A co třeba takové sezení na vajíčkách nebo jejich snášení. Není to jen tak jednoduché, jak by se mohlo zdát. Nemůžeme se rozmnožovat jako savci. Dovedete si představit, že by naše samičky musely létat s velkým břichem? Proto v několika hodinách snesou celou snůšku vajec. A pak nastává ta mistrovská práce. Vajíčka potřebují přesnou teplotu, vlhkost a přísun vzduchu, aby se z nich mohli vylíhnout naši potomci. A tak ještě než začne samička klást, vypadá jí na několika místech prachové peří. Tam se pak asi sedmkrát zvětší počet krevních cév a také se tu v buňkách nashromáždí množství tekutiny. Když se pak dotkne těmito místy vajíček, funguje to jako detektor. Teplota i vše, co vajíčka potřebují, je hlášeno do mozku samičky a ta se pak o ně postará. Vidíte, kolik super věcí pro mě Bůh stvořil? A pro vás také! Jsme zázračné dílo jeho rukou, tak ho pojďme chválit. Třeba zpěvem — a neříkejte, že v mém případě je to spíše křik. Já to dělám rád.“

PODLE KNÍŽKY „KDYBY ZVÍRATA MOHLA MLUVIT“

PŘEVYPRÁVĚLA JITKA+LUCIE

VLOČIČKA 2004

Jaká byla Vločička 2004? No, kdybyste přijeli, viděli byste sami. Musím totiž po pravdě napsat, že mě trochu mrzí stále se snižující zájem dětí o tuto soutěž biblických znalostí. Přesto ale, díky všem, kteří se podíleli na její přípravě — letošní Vločička byla prostě skvělá. I když jsem byla na všech Vločičkách, které se dosud konaly, tato byla výjimečná. Několikrát mě silně oslovila. Ať už kladně, či záporně, dala mi několik podnětů k přemýšlení. Vzpomínám si na první moji myšlenku a docela malý povzdech: „Jak se to mění...“ Mnoho dětí přijelo hlavně proto, aby si mohly zařadit, ale do biblické soutěže se jim moc nechtělo. Nepřipravovaly se na ni... A tu jsem si pomyslela: „Motivuji děti ve svém prostředí ke čtení Bible? Využívám svých darů pro to, abych jim mohla ukázat krásu Bible a nadchla je pro ni?“ Uvědomila jsem si, že nemůžu odusuzovat ty malé milé nezbedy, kteří si přijeli „jen“ zařadit, ať už po ukončení soboty v bazénu nebo při hrách. Mimochodem, i v tom bazénu bylo skvěle. Kdybyste totiž viděli ta rozzářená očka nejen dětí, ale i vedoucích. A tak jsem přišla na druhou věc: Jak důležité je umět dělat radost sobě i druhým. Věřím, že pak přicházíme s radostným srdcem i k Bohu. A nakonec třetí myšlenka (z mnoha jiných, neboť program byl opravdu pestrý ☺). Je to vlastně celá myšlenka sobotního kázání, které bylo zaměřené na témata biblické soutěže. Těmi byly: kniha Jozue, Daniele a evangelia. Kázání nám přiblížilo hlavní hrdiny těchto příběhů jako idoly, které si můžeme umístit na čestné „plakátové místo“ v našem pokojíčku. Dawyho slova spolu s doplňujícími scénkami Libereckých lvíčat mi opět dodala jistotu, že lze přiblížit dětem Bibli tak, aby i pro ně byla přitažlivá. A tak, i když snad nepřišlo na Vločičku tolik účastníků jako obvykle, jsem přesvědčena, že celá akce měla smysl.

„Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří království Boží.“ (Mk 10,14)

Vločička 2004

BÝT TAK „NEJ“

Týden po 21. prosinci 2003 byl pro mnohé obdobím velkého očekávání. Čeho? No přece dárek a překvapení! Ovšem, čekalo se i jiné rozuzlení. Pohledy fotbalových fandů nejen z České republiky, ale i z celé Evropy „vzhlížely“ k Paříži. Zde měl být dva dny před Štědrým dnem vyhlášen prestižním fotbalovým časopisem France Football nejlepší fotbalista Evropy – a vlastně celého světa. A pak to „prasklo“. Mnozí tušili, jiní pochybovali, ale pravda je, že po dlouhých 41 letech se jím opět stal Čech, Pavel Nedvěd. Na první pohled zakřiknutý mladý muž, který se vypracoval z malého vesnického hřiště ve Skalné u Chebu na nejslavnější evropské stadiony. Rázem se roztrhl pytel s články o nejlepším fotbalistovi ve všech možných denících i časopisech. Novináři se předháněli v předložení pikantností „Pohádky o Pavlu Nedvědovi, aneb Cestě z vesnice na vrchol“ čtenářům. Určitě všechny, kteří aspoň někdy jedním okem kouknou na fotbal, cosi tam někde uvnitř zahřálo. Zajímavé bylo poslouchat desetileté kluky, kopající na stejném hřišti jako před lety Pavel Nedvěd, jak nadšeně vyprávějí o svém vzoru, ale také o touze být jednou také tak vysoko. Vede k tomu patrně jediná cesta, jak říká sám Pavel Nedvěd: „Já nevidím sám sebe jako

hvězdu, spíš jako někoho, kdo tvrdě dře. Nejsm

Beckham nebo Zidane.“ Za tímto vyjádřením se

skutečně skrývá velká houževnatost a cílevědomost. Už před třemi tisíci lety napsal Šalomoun přísloví: „Viděls muže,

který je zběhlý v svém díle? Před králi bude stávat; nebude stávat před bezvýznamnými.“ (Př 22,29) Ještě

jedna věc mě potěšila a nebylo to od Pavla Nedvěda poprvé. Prohlásil také: „Můj život je rodina, fotbal a Bůh.“ Přestože se stal díky fotbalu a svému úsilí světovou hvězdou,

TAJENKA

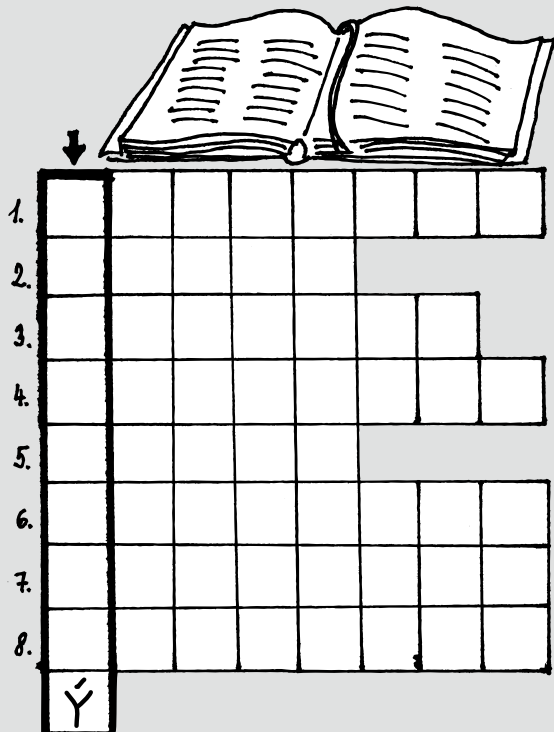
nestydí se přihlásit k hodnotám, které zvláště v naší společnosti jakoby začínaly být mnohým na obtíž — rodina a víra v Boha. Když jsem přemýšlel o všech kladech i záporech takového vrcholu, vybavil se mi v paměti jiný příběh, který se také odehrál v Paříži, ale před téměř třemi sty lety. K Francii tehdy také „vzhlížel“ celý svět. Zemřel velký a významný panovník, francouzský král „Slunce“, Ludvík XIV. Katedrála byla plná smutečních hostů, kteří přijeli na jeho pohřeb. V celé katedrále byla tma, až na jednu svíci, která osvětlovala tělo krále, a tak symbolizovala jeho velikost. Když dvorní kněz povstal, aby promluvil, nejdříve zhasil svíci. Potom do tmy pronesl čtyři slova: „Jedině Bůh je velký!“ V životě je důležité usilovat o to, abychom byli dobří v tom, co děláme. A třeba i nejlepší. Je dobré mít své vzory, idoly „táhnoucí“ nás vzhůru. Ale je také dobré nezapomenout na to, že z vrcholů se někdy rychle padá dolů, tak jak to skromně vyjádřil Pavel Nedděd: „Budu dál dělat všechno jako dosud, mám hodně co zlepšovat.“

PETR ADAME

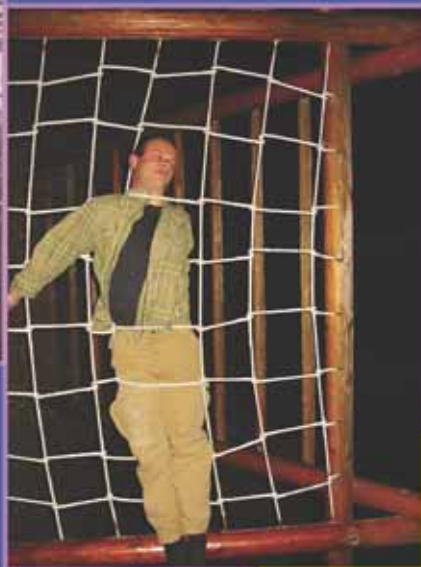
Četli jste reportáž z Vločičky? A jak jste na tom vy se svými znalostmi Bible? Provětrejte ty o evangelích.

„.....(tajenka).....dělá radost otci.“ **Přísloví**

1. Jak se nazývá město, kam Ježš podle svého obvyčeje vcházal každou sobotu? L 4,16
2. Na čem byla Ježš podána k ústům houba s octem? Na ... J 19,29
3. Jméno města, kde vyrostl Pán Ježš. L 4,16
4. Co dělal Ježš na hoře? L 6,12
5. Co nese dobrý strom? Dobré ... Mt 7,17
6. Co udělal Ježš v Kafarnaum s nemocnými? Mk 1,34
7. Jakým územím se vracel Ježš ke Galilejskému jezeru? Mk 7,31
8. Kdo vyšel, aby rozsíval? Mk 4,3

GIDEON 2003

TÁBOROVÉ RETRO VÝCHODNÍ VÍTR

G E D E O N 2003

Milí pathfindřící a pathfindeřice, uběhla už nějaká doba, ale to nám nebrání, abychom vám nepodalí svědectví o tom, co se mezi dny 7. – 9. 11. ještě v roce 2003 dělo v Týništi nad Orlicí. Zážitky nás všech bychom vám chtěli přiblížit očima těch, pro které byla tato akce s názvem Gedeon 2003 určena. Ještě bych chtěla podotknout, že celé retro měl na starosti Fanda Hronek alias Koule a bojovka se týkala — jak jinak než příběhu Gedeona. Na víkend jsme se stali jeho vojáky a bojovali za nám vlastní přesvědčení. Pojdme teď nahlédnout do deníku Zuzky, která je až z vesnice Kostěnice.

....Cestou jsme prožili hodně legrace a dobrodružství, ale ta pravá začala, až když jsme přijeli na místo. Přivítala nás velká žlutá budova Domu dětí a mládeže s krásnou zahradou, jejíž tvrdost jsme pocítili hned dalšího dne při Koblížkově rozcvičce. To bych ale předbíhala. Ještě večer nás rozdělili do družstev a my jsme zakusili první noční bojovku. Před každou etapou nám sehráli scénku v dobových převlecích a pak jsme vyrazili na všemi napjatě očekávanou hru. Nejvíce se mi líbila další odpolední etapa.

Procházeli jsme obtížným terénem a cestou jsme naráželi na stanoviště s ne vždy lehkými úkoly. Na prvním nás čekalo něco na způsob kuželek, pak ale úkoly začaly být těžší. Například nás navždy poznamenalo, když jsme se „kačákama“ měli vyškrabat do prudkého kopce a přitom se držet za ruce či poprosit ve dvou jazycích o vodu. Odměna na sebe ale nenechala dlouho čekat — tuhle hru jsme vyhráli my Modří. Noční bojovka byla taky dost dobrá. Museli jsme se dostat s nezapálenou svíčkou v kapse na domluvené místo — přes veliký odpor nepřátel. Na závěr nás čekalo vyhodnocení, byli jsme druzí a ceny byly velmi krásné. K této víkendovce mohu jen dodat, že neměla chybu. Jídlo i hry byly vynikající. Hlavní ale bylo, že jsem tam znovu viděla své staré kamarády a poznala jsem plno nových přátel.“

ZA VV ZUZKA A BERUŠKA

HELFTÝN 2004

KDY: 21. – 23. května 2004

KDE: Lipník nad Bečvou, ZŠ na ul. Osecké

PROGRAM:

Pátek — příjezd od 18.00 hod, zahájení soboty

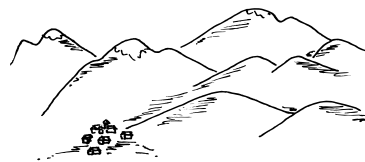
Sobota — sobotní škola, kázání, biblická soutěž

Neděle — závod o putovní pohár

Bližší informace u ved. oddílu, popřípadě kazatele nebo na MSS — Staněk Karel, **tel.: 596 623 504**

Registrační poplatek 20 Kč na osobu.

POD ORLÍMI KŘÍDLY

5.00 budíček! Vůbec se mi z vyhrátého spacáku nechce. Vzduch je ledový, kolem černěná tma. Nedá se ale nic dělat. Čas je neúprosný. Chceme dnes dosáhnout vrcholu. To znamená 12 hodin pochodu. Zprvu prudce stoupáme ze dna údolí na rozlehlé horské louky. Je zima, ale pot z nás jen lije. Jak se však slunce vyhoupne nad skály, je nám o poznání veseleji. Tělo se smířilo s tím, že dostane zabrat, a poslušně šlape. S každým douškem vody je i batoh lehčí a vy se můžete kochat vši tou krásou kolem. Pak nás stezka vede mezi holé skály. Je to prostředí drsné, ale má své kouzlo. Stále častěji musíme k postupu použít i přední náhon. V poledne stojíme u horské chaty, poslední výspy civilizace, ve výšce 3250 m. Pauza na malé občerstvení. Nasadit sněhové návleky, dotáhnout řemínky maček a jde se! Stoupáme nalehko, jen s nejnütnějším nouzovým vybavením. Přestože se vrchol zdá být na dosah, je vzdálený ještě několik hodin pochodu. Stanovují si limit. Mám-li při sestupu bezpečně projít pásmem trhlin, musí to být ještě za světla. V 17:00 proto musím otočit, i kdyby to znamenalo přijít o vrchol. Stoupám společně s Jardou. Ten ale postupně získává náskok. Sklon svahu je okolo 40°. Pro skutečné horolezce chodák, ale já mám dost! Stoupám takhle už 3 hodiny. Vidím horizont, ale pak se vynoří další stoupání, pak další a další. Kde ten vrchol je? Velmi nerad se smírjuji s myšlenkou, že to dnes nestihnu. Náhle však stojím na hřebeni pod vrcholovým výšvihem. Jarda tu

čeká. Poslední metry — a jsme na vrcholové plošince. 4158 m nad hladinou moře. Na pozdrav nám svými perutěmi zamával král vzduchu, orel. Nezbytné vrcholové foto. Je 16:50. Právě včas. Musím přiznat, že emoce nebyly velké. Hlavně, že už nemusím dál. Radovat se by bylo předčasné. Vždyť nejvíce horolezců zahyne při sestupu!

Teď dolů. Nejprve si nohy libují ve změně směru. Po dvou dalších hodinách ale protestují, že pro dnešek toho bylo dost. Ledovec pode mnou pracuje. Bylo by nemilé zmizet v některé z trhlin. Za šera dorážím k místu našeho bivaku. Ráno je kolem bílo. Napadl nový sníh, všude se převalují chuchvalce mraků plné vody. Dnes by o výstupu nemohlo být ani řeči. Jde se domů! Když konečně vycházíme z mlhy, vidíme pod sebou městečko Zinal. Na svazích se pasou krávy a jejich zvony vyzvávají ódu na radost: Nazdar, horalé, vítáme vás mezi živými. Nezbyvá než odpovědět: Nazdar krávy, rádi vás vidíme.

„Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc? Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi. Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě chrání. Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele. Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení i vcházení nyní i navěky.“ (Ž 121)